

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gersdorf

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania J. K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.
o wysokość świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 kwietnia 2014 r.,
zażalenia odwołującego się na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 stycznia 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] postanowieniem z dnia 7 stycznia 2014 r. odrzucił skargę kasacyjną wniesioną przez ubezpieczonego J. K. od wyroku od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 października 2013 r., wydanego w sprawie III AUa [...] przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B. o wysokość świadczenia.

Sąd Apelacyjny uznał, że przedmiotowa skarga kasacyjna podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna. Stwierdził przy tym, iż zgodnie z art. 398⁶ § 2 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art.

398⁴ § 1 k.p.c., nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną. W myśl zaś art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia jedynie w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, niniejsza sprawa nie należy do wymienionych powyżej kategorii spraw, w których skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. Jest to inna sprawa o prawo majątkowe z zakresu ubezpieczeń społecznych i dlatego dla przyjęcia możliwości zaskarżenia wyroku sądu drugiej instancji skargą kasacyjną konieczne byłoby ustalenie, że wartość przedmiotu zaskarżenia wnosi co najmniej dziesięć tysięcy złotych.

Sąd Apelacyjny stwierdził natomiast, że analiza akt sprawy oraz treści złożonej skargi kasacyjnej wskazuje, iż wartość ta nie została w przedmiotowym przypadku osiągnięta. Pełnomocnik wnioskodawcy podał wprawdzie, iż wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 16.128 zł, jednakże przedstawiony przez niego sposób obliczenia tej wartości nie znajduje oparcia w przepisach prawa. Ubezpieczony J. K. domagał się w niniejszej sprawie przeliczenia emerytury i dlatego wartość przedmiotu zaskarżenia będzie stanowiła dwunastokrotna różnica pomiędzy wysokością emerytury dotychczasowej, a wysokością emerytury żądanej przez stronę. Przedmiotowa sprawa dotyczy bowiem świadczenia powtarzającego się i dlatego odpowiednie stosowanie art. 22 k.p.c. powoduje, że podana w skardze kasacyjnej różnica między świadczeniem dochodzonym a otrzymywanym przez wnioskodawcę wynosząca 448 zł winna być pomnożona przez 12 (suma świadczeń za jeden rok), a nie przez 36, jak domaga się ubezpieczony. Nie jest to bowiem sprawa o wypłatę zaległych świadczeń, ale o ich wysokość. Prawidłowo obliczona wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 5.376 zł. Jest zatem niższa niż dziesięć tysięcy złotych.

Uwzględniając powyższe motywy Sąd Apelacyjny uznał, iż skarga kasacyjna jest w przedmiotowym przypadku niedopuszczalna i podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Ubezpieczony J. K. wniósł do Sądu Najwyższego zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 stycznia 2014 r. w przedmiocie odrzucenia skargi, zaskarżając je w całości.

Autor zażalenia zarzucił rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 22 k.p.c. w zw. z art. 19 § 2 k.p.c. poprzez uznanie, że skoro postępowanie dotyczy ustalenia wysokości emerytury, to wyłącznie kwota różnicy pomiędzy emeryturą żadaną a emeryturą otrzymywaną może być pomnożona przez rok jako świadczenie powtarzające się, w sytuacji gdy postępowanie dotyczy wyrównania emerytury od dnia 17 października 2011 r., a zatem zarówno świadczeń przyszłych jak i zaległych.

Zgodnie z treścią art. 22 k.p.c. świadczenie powtarzające się wyliczane jest natomiast jako suma świadczeń za rok, a jeżeli świadczenia trwają krócej niż rok - za czas sporny. Jednakże w tej sprawie zdaniem ubezpieczonego zasadne jest obliczenie wartości przedmiotu sporu poprzez zsumowanie świadczeń zaległych, skoro wniosek o przeliczenie został złożony 17 października 2011 r. Z tego względu należało pomnożyć kwotę 448 zł przez 36 miesięcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlega oddaleniu, albowiem rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego odrzucające skargę kasacyjną w okolicznościach niniejszej sprawy jest w pełni prawidłowe. Twierdzenia żalącego się, jakoby jego wniosek o ustalenie kapitału początkowego z dziesięciu kolejnych lat kalendarzowych od 1971 roku do 1980 roku oraz o ponowne przeliczenie emerytury, złożony dnia 19 lutego 2013 r., odnosił się również do okresu przeszłego, to jest okresu od dnia 17 października 2011 r., nie znajdują potwierdzenia w dostępnym materiale dowodowym zawartym w aktach sprawy. Autor zażalenia zdaje się bowiem utożsamiać wniosek z dnia 19 lutego 2013 r., który zainicjował przedmiotowe postępowanie, rozpoznany decyzją odmowną Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 lutego 2013 r., ze swoim

wcześniejszym wnioskiem złożonym w organie rentowym w dniu 4 października 2011 r. Nie dostrzega jednak, że postępowanie wszczęte wówczas przez organ rentowy zostało zakończone prawomocną decyzją z dnia 13 października 2011 r. znak [...], w związku z czym przedmiotem sporu w sprawie zainicjowanej wnioskiem z dnia 19 lutego 2013 r., a w konsekwencji przedmiotem zaskarżenia, może być jedynie różnica pomiędzy wartością świadczenia dochodzonego tym wnioskiem i wartością świadczenia faktycznie pobieranego, skoro wniosek ten zawiera wyłącznie żądanie przeliczenia świadczenia i przyznania go w większym niż dotychczas wymiarze.

Ponieważ przepisy o postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych (art. 459 - art. 477¹⁶ k.p.c.) nie zawierają szczególnych regulacji dotyczących obliczania wartości przedmiotu sporu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, to stosuje się w tym zakresie przepisy art. 19 - 22 k.p.c. (art. 1 k.p.c.). Przepisy o wartości przedmiotu sporu stosuje się zaś odpowiednio do oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 368 § 2 k.p.c.), co dotyczy także postępowania kasacyjnego (art. 398²¹ k.p.c.). Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2012 roku, III UZP 3/12 (OSNP 2013 nr 9-10, poz. 112), w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych, której przedmiotem jest zmiana wysokości świadczenia powtarzającego się, wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 zdanie pierwsze i drugie k.p.c.) ustala się na podstawie art. 22 k.p.c. w odniesieniu do świadczeń przyszłych, a w odniesieniu do świadczeń zaległych na podstawie art. 19 § 1 k.p.c. W razie dochodzenia świadczeń przyszłych i zaległych stosuje się art. 21 k.p.c.

Wniosek ubezpieczonego z dnia 19 lutego 2013 r. o przeliczenie emerytury bez wątpienia należy do kategorii spraw o wysokość świadczenia. Dlatego też w sprawie zainicjowanej tym wnioskiem, przy ustalaniu wartości przedmiotu sporu oraz wartości przedmiotu zaskarżenia, znajduje zastosowanie pogląd prawny zawarty w powołanej uchwale. Ponieważ wniosek żalący się z dnia 19 lutego 2013 r. należy uznać za odnoszący się wyłącznie do świadczeń przyszłych, to zgodnie z tezą powołanej uchwały, w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych, której przedmiotem jest zmiana wysokości świadczenia powtarzającego się, wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 zdanie pierwsze i drugie k.p.c.)

ustala się na podstawie art. 22 k.p.c. w odniesieniu do świadczeń przyszłych. Tak też uczynił Sąd Apelacyjny, co doprowadziło do ustalenia, że prawidłowo obliczona wartość przedmiotu zaskarżenia w niniejszej sprawie jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

aw